

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **J. Š.**, s miestom podnikania M., D. K., IČO: X., právne zastúpeného: J. L. B., advokátka, so sídlom K., B. B., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: I/228/16835-127775/2009/993168-r z 1. decembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/20/2010-58 z 23. februára 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/20/2010-58 z 23. februára 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 21S/20/2010-58 z 23. februára 2011, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného I/228/16835-127775/2009/993168-r z 1. decembra 2009, ako aj rozhodnutia správcu dane – Daňového úradu Dolný Kubín č. 657/230/34490/09/Han z 3. septembra 2009, ktorými mu bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006

vo výške 10 426,47 € z dôvodu, že žalobca si za uvedené obdobie odpočítal DPH z faktúr od spoločností S., S. a to z faktúry č. X., č. X., č. X. a od spoločnosti S., S. faktúra č. X. pričom v konaní sa nepreukázalo, že fakturované služby skutočne vykonali, resp. ich vykonanie zabezpečili spoločnosti S., S. a S., S. a časti rozdielu dane 654,65 Euro o daňovú povinnosť zistenú podľa § 19 ods. 1 a § 69 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v súvislosti s nepreukázaním rozdielu v nákupe PHM.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že správca dane v súvislosti s daňovou kontrolou zdaňovacích období roku 2006 požiadal Daňový úrad Bratislava II. o preverenie uskutočnenia zdaniteľného plnenia v prípade faktúr vyhotovených spoločnosťou S., S., so sídlom P., B.B. – R. a S., spol. s r.o., P., B. Daňový úrad Bratislava II. v odpovedi oznámil, že uvedené spoločnosti sa na uvedenej adrese nenachádzajú, na budove nemajú označenie a nie je tam ani označená schránka, pričom so správcom dane nekomunikujú, nepreberajú korešpondenciu a spoločnosť S., S. nie je zaregistrovaná na závislej činnosti.

Z vykonanej kontroly u žalobcu bol vyhotovený protokol č. 657/320/31150/2009/Furi z 30. júla 2009 a dodatok č. 1 k protokolu, ktorý bol so žalobcom prerokovaný a doručený 25. augusta 2009. Správca dane 17. júla 2009 spísal so žalobcom zápisnicu o ústnom pojednávaní č. 657/320/29864/2009/Furi a vyjadrení žalobcu ku kontrolným zisteniam z daňovej kontroly DPH za I. až IV. štvrťrok 2006.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca nevedel uviesť mená a počty pracovníkov, ktorí sa mali zúčastňovať na jednotlivých akciách vykonávaných spoločnosťou S., S. a S., S., ako subdodávateľom, nepredložil správcovi dane v určenej lehote doklady preukazujúce, že práce na akciách fakturované spoločnosťou S., S. a S., S. boli aj týmito spoločnosťami vykonané, spoločnosť S., S. a S., S. nepreukázali vznik daňovej povinnosti podľa ust. § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), v nadväznosti na čo potom žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH v zdaňovacom období IV. štvrťroku 2006 z vyššie uvedených faktúr vystavených spoločnosťou S., S. a S., S.

Z pripojeného správneho spisu okrem záverov rozhodnutia žalovaného krajský súd ďalej zistil, že v rámci vykonávaného dokazovania správca dane predvolal ako svedka

konateľ spoločnosti S., S. a S., S., pána F. M., ktorý sa dostavil na ústne pojednávanie 17. decembra 2008 a potvrdil, že prostredníctvom svojich zamestnancov vykonával práce pre žalobcu, avšak tieto nevedel nijako konkretizovať, nevedel uviesť ani miesto vykonania týchto prác, nepreukázal účtovnú evidenciu ani hlásenia na príslušnom daňovom úrade, že by nejakých zamestnancov vôbec mal. Nepredložil žiadne doklady o obchodných vzťahoch so žalobcom a napriek vyhláseniu, že bude so správcom dane spolupracovať a potrebné doklady predloží, viac sa na predvolania správcu dane nedostavil a žiadne doklady nepredložil.

Taktiež konateľ spoločnosti R., S., pre ktorého vykonával žalobca montážne práce R. L. M. uviedol, že stavebný denník na stavbe viedol on, avšak v zápisoch stavebného denníka sa neuvádza názov spoločnosti S., S. a S., S., ale len žalobca a počet pracovníkov, pričom pre I. K. bola spol. S., S. a S., S., neznámou firmou, rovnako ako pre zamestnanca žalobcu J. G., ktorý taktiež potvrdil, že odpracované hodiny na konci mesiaca potvrdzoval pre účely vyplatenia miezd svojim podpisom žalobca.

Krajský súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania bolo sporné, či práce vyfakturované spoločnosťou S., S. a S., S., naozaj tieto spoločnosti vykonali, resp. zabezpečili.

Podľa názoru krajského súdu, daňový subjekt nielen počas vykonávanej kontroly bol zaťažovaný podľa ust. § 15 ods. 6 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“) povinnosťou predkladať v súlade so zákonom všetky jemu dostupné dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení, ale aj neskôr, počas vyrubovacieho konania bol v súlade s ust. § 29 ods. 8 zákona o správe daní zaťažovaný dôkazným bremenom v zmysle požiadavky ustanovenia § 9 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 2 a § 49 zákona o DPH povinný preukázať, že práce účtované predmetnými faktúrami boli skutočne dodané konkrétnym subjektom a to spoločnosťami S., S. S., S., ktoré boli uvedené na dodávateľských faktúrach, z ktorých subjekt uplatnil odpočet DPH. Správca dane nie je povinný vyhľadávať dôkazné prostriedky svedčiace v prospech daňového poplatníka a nie je ani povinný rešpektovať všetky dôkazné návrhy predložené, či navrhnuté daňovým subjektom. V daňovom konaní je dôkazné bremeno jednoznačne na daňovom subjekte, pričom zákon stanovuje a určuje správcovi dane aj povinnosti, ktoré vyplývajú z ustanovení zákona o správe daní.

Krajský súd zdôraznil, že pokiaľ daňový subjekt v daňovom konaní nepreukázal ním tvrdené skutočnosti, že práce vykonávala pre žalobcu obchodná spoločnosť S., S. a S., S., tak následne nemožno konštatovať, že by napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe neúplných skutkových zistení. Žalobca ako daňový subjekt, pokiaľ predmetné faktúry zaúčtoval a tvrdil, že nimi boli fakturované práce vykonané obchodnou spoločnosťou S., S. a S., S., mal povinnosť označovať, predkladať dôkazy a preukázať, že účtované práce spoločnosť S., S. a S., S., skutočne dodali, respektíve vykonali. Nebola preto odôvodnená námietka žalobcu v žalobe, že nebol dostatočne zistený skutkový stav, keď malo byť podľa tvrdenia žalobcu vychádzané len z nejednoznačných a nepreukázaných výpovedí svedkov, pretože správca dane vykonal miestne zisťovanie, šetrenie, výsluchy svedkov pána F. M., J. G., I. K. a samotného žalobcu.

Podľa výsledkov dokazovania tak podľa názoru krajského súdu, jediným dôkazom o tvrdenom vykonaní prác spoločnosťou S., S. a S., S., zostali len faktúry, ktoré sú v dôvodoch tohto rozhodnutia uvedené vyššie, ktoré však sami osebe vykonanie prác subjektom S., S. a S., S., nepreukazujú. Faktúry nemali aj obsahové krytie, reálne uskutočnenie fakturovanej dodávky, pretože len samotná faktúra takýmto dôkazom o zrealizovaní dodávky prác nemôže byť, keďže je len v rovine účtovného dokladu, ktorý v zmysle dôkaznej povinnosti žalobcu mal byť preukázaný aj obsahovým krytím jednotlivých faktúr. Žalobca ani žiaden z vypočutých svedkov nevedeli vymedziť druh, množstvo, charakter prác a subjekty, ktoré tieto fakturované práce mali vykonávať so spoločnosťou S., S. a S., S.

Pokiaľ aj správca dane vyzýval žalobcu na označovanie, predkladanie dôkazov a tieto konkretizoval, nepochybne bolo to v záujme úplného zistenia skutkového stavu veci a takýto postup správneho orgánu nemožno ohodnocovať ako postup, ktorým by bol žalobca na svojich právach ukrátený, naopak účelom bolo úplné zistenie skutkového stavu veci. Bol to žalobca ako daňový subjekt, ktorý v rámci svojej dôkaznej povinnosti žiadnym z dôkazov nešpecifikoval druh prác, množstvo, objem i charakter a ani konkrétnu identifikáciu subjektov, osôb, ktoré tieto práce mali realizovať a ktoré boli účtované faktúrami, z ktorých následne žalobca vykonal odpočet DPH.

Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že žalobca nepreukázal, že by mu bola dodaná služba, podľa ust. § 9 zákona o DPH, z čoho vyplýva, že spoločnosť S., S. a S.,

S. nepreukázali vznik daňovej povinnosti podľa ust. § 19 ods. 2 zákona o DPH a zároveň žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH v zdaňovacom období IV. štvrt'roku 2006 z vyššie uvedených faktúr vystavených spoločnosťou S., spol. s r.o. a S., S. a za zle účtované PHM, a preto žalovaný na základe dostatočne preukázaného skutkového stavu dospel k správne mu záveru, že žalobca je povinný zaplatiť dodatočne vyrubenú DPH za uvedené obdobie, nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa zdaniteľné plnenia uskutočnila resp. zabezpečila spoločnosť S., S. a S., S. a že zle účtoval spotrebu PHM.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru je toto nesprávne a nezákonné.

Konkrétne nesúhlasil so závermi krajského súdu o tom, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru, resp. služby, nakoľko podľa jeho názoru v daňovom konaní bolo preukázané, že práce, ktoré mal dodať žalobca, boli vykonané, keďže konateľ spoločnosti S., S. a S., S. F. M. potvrdil, že so žalobcom spolupracoval, že preňho vykonával práce svojimi ľuďmi, ktorí boli živnostníci na základe zmluvy o dielo, že on sám vystavoval faktúry aj platby v hotovosti, na ktoré vystavil pokladničné doklady.

Tvrdil, že dodávky boli tzv. úkolovými prácami, pri ktorých je dohodnutá cena za výslednú prácu a nie podľa počtu ľudí, ktorí ju vykonávali, alebo hodín, ktoré odpracovali.

Tiež poukázal na to, že v danom prípade sa nejednalo o jednorazovú spoluprácu žalobcu s obchodnou spoločnosťou S., S. sa S., S., ale jednalo sa o subdodávky, ktoré on ďalej podrobnejšie rozpisoval vo svojich faktúrach pre objednávateľov, takže z jeho strany bol rozsah a druh vykonaných a dodaných prác dostatočne špecifikovaný ďalej voči jeho objednávateľom.

Preto nie je podľa jeho názoru možné pripísať na vrub žalobcu, že konateľ spoločnosti S., S. a S., S. nepredložil pracovné zmluvy, smenovky, doklady o vyplatení miezd, odvodov, resp. obchodné zmluvy so živnostníkmi. Na základe týchto skutočností je zrejmé, že žalovaný nezistil také skutočnosti, ktoré by vyvrátili vykonanie fakturovaných prác žalobcovi

spoločnosťou S., S. a S., S., ale iba skutočnosti, ktoré vykonanie predmetných prác uvedenou spoločnosťou spochybnili.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 11. apríla 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na to, že v odvolaní žalobca uvádza rovnaké námietky ako v žalobe, ku ktorým sa žalobca už vyjadroval a s ktorými sa podľa názoru žalovaného krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal. Podľa jeho názoru povinnosťou správcu dane, pokiaľ ide o nároky uplatnené platiteľom DPH, je tieto prejednať, umožniť platiteľovi ich existenciu z právne významných hľadísk preukázať, pričom sám má zabezpečiť len tie dôkazy, ktoré podľa zákona nemá povinnosť predložiť platiteľ.

Napriek tomu správca dane vykonal rozsiahle šetrenia za účelom zistenia toho, či spoločnosť S., S. a S., S. fakturované práce aj fakticky vykonala, alebo či ich fakturácia nebola len formálna.

Podľa vyjadrenia konateľa uvedených spoločností – F. M. mal byť J. Š. v priamom osobnom kontakte pri zadeľovaní prác a pri kontrole vykonávaných prác pracovníkmi vykonávajúcimi práce v mene týchto spoločností počas celého roku 2006. Napriek tomu sa J. Š. vyjadril, že nevie uviesť mená pracovníkov uvedených spoločností, nevie uviesť ich bydliská, ani počty, v akých sa pracovníci na akciách zúčastňovali, ani správcovi dane nepredložil požadované doklady o dochádzke na pracovisko. Tiež z výpovede J. G. – zamestnanca žalobcu vyplýva, že J. Š. viedol evidencie odpracovaných hodín menovite za jednotlivých pracovníkov. Z výpovede tohto svedka, ako aj z výpovede p. F. M., je zrejmé, že žalobca sa osobne zúčastňoval na jednotlivých stavbách, musel mať teda prehľad o pracovníkoch vykonávajúcich stavebné práce.

Avšak ani na výzvu správcu dane mená týchto osôb nepredložil. Samotný žalobca sa do Zápisnice o ústnom pojednávaní č. 657/320/40017/2008/Furi z 24. októbra 2008 vyjadril, že evidencie požadované správcom dane viedol. Na otázku správcu dane: „Viedli ste na stavbách stavebné denníky, alebo iné podklady a evidencie, na základe ktorých ste fakturovali vykonané práce a služby?“ žalobca odpovedal: „Viedol som evidencie, ale nie som si istý, či nejaké nájdem.“

Z uvedeného teda vyplýva, že správca dane nežiadal od žalobcu preukázanie takých skutočností, na ktoré sa vzťahuje dôkazná povinnosť iných subjektov, ako uvádza v odvolaní. Práve naopak, požadované boli také dôkazy, ktoré na základe vyššie uvedených zistení mal žalobca k dispozícii a reálne mohol nimi disponovať, nejednalo sa o žiadne nadštandardné dôkazy. Uvedený odvolací dôvod preto podľa žalovaného neobstojí.

Tvrdenia žalobcu o vykonaní predmetných prác uvedenou spoločnosťou sú podľa názoru žalovaného len vo všeobecnej rovine, text predmetných faktúr, ktorý má vyjadrovať, čo je predmetom fakturácie, je len všeobecný, bez bližšej špecifikácie prác. I keď za náležitosti faktúry ako dokladu na účely DPH je zodpovedný platiteľ, ktorý ju vyhotovil, v súvislosti s právom na odpočítanie dane je zodpovednosť na platiteľovi, ktorý si odpočet uplatňuje, aby použil na účely odpočtu len takú faktúru, ktorá spĺňa zákonom požadované obsahové náležitosti, prípadne ich žiadal doplniť od vyhotoviteľa faktúry.

Tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že nebola potrebná bližšia špecifikácia fakturovaných prác z dôvodu, že išlo o subdodávky, ktoré ďalej podrobnejšie rozpisoval vo svojich faktúrach pre odberateľov, nemá oporu v zákone o DPH. Zákon o DPH jednoznačne stanovuje náležitosti faktúry ako daňového dokladu bez ohľadu na to, o aký druh dodávky ide, resp. či táto bude podkladom pre ďalšiu fakturáciu.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že správca dane od neho požadoval dôkazy, ktoré nemohol mať k dispozícii, žalovaný uviedol, že od žalobcu boli požadované len také dôkazy, ktoré mohol mať sám k dispozícii. Nie je pravdivé tvrdenie, že správca dane „vytkol“ konateľovi dodávateľských spoločností nejaké nedostatky. Správca dane – Daňový úrad Dolný Kubín vykonával daňovú kontrolu u J. Š., nie u spoločnosti S., S. a S., S.(to nebolo v jeho kompetencii), u konateľa tejto spoločnosti zisťoval len okolnosti predmetných obchodných prípadov, v žiadnom prípade mu nič „nevytýkal“ – takéto tvrdenie žalobcu nemá podklad v rozhodnutiach daňových orgánov. Vzhľadom k tomu, že z výpovedí tak konateľa dodávateľských spoločností, ako aj žalobcu vyplynulo, že osoby, ktoré mali fyzicky predmetné práce vykonávať, riadil a ich prácu organizoval sám žalobca, správca dane žiadal predloženie evidencie dochádzky, resp. odpracovaných hodín podľa jednotlivých zamestnancov práve od žalobcu.

Z rozhodnutí daňových orgánov nevyplýva to, čo uvádza žalobca v odvolaní. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie DPH. Vychádzajúc z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní je nesporné, že v daňovom konaní je dôkazné bremeno na daňovom subjekte.

Z dokazovania vykonaného správcom dane nevyplýval záver, že reálne došlo k vykonaniu stavebných prác spoločnosťou S., S. a S., spol. s r.o., keďže žalobca okrem sporných účtovných dokladov – faktúr vystavených uvedenou spoločnosťou, nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval reálne výkon stavebných prác týmito spoločnosťami (resp. osobami konajúcimi v mene týchto subdodávateľov), i keď ako vyplynulo z výpovedí svedkov, takýmito dôkazmi mal disponovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. apríla 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa ods. 2, daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ods. 2 písm. a/, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa ods. 2 správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ods. 8 daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúvaní rozsudku krajského súdu sústredil len na tú jeho časť, ktorá sa týkala vyhodnotenia dôkazu – vykonania predmetných prác spoločnosťou S., S. a S., S., nakoľko práve na základe faktúr vystavených touto spoločnosťou, žalobca uplatnil právo na odpočet DPH.

Z dôvodu § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, resp. služby, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. Nie je však jeho povinnosťou zisťovať, ktorý iný dodávateľ žalobcovi služby poskytol, alebo akým spôsobom boli predmetné práce vykonané, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú žalobcovo tvrdenie o tom, že predmetné práce boli vykonané resp. zabezpečené spoločnosťou S., S. a S., S.

Napriek tomu správca dane vykonal šetrenie aj v tomto smere, riadiac sa úvahou, že pokiaľ spoločnosť S., S. a S., S. predmetné práce nevykonali, resp. ich vykonanie nezabezpečili, zabezpečil si ich samotný žalobca na základe priamej dohody s pracovníkmi, ktorí fyzicky tieto práce vykonali, ako tomu nasvedčuje zistený skutkový stav. V takom prípade by si žalobca mohol uplatniť odpočet DPH z faktúr, ktorými si vyfakturovali vykonanie konkrétnych prác títo pracovníci za predpokladu, že sú platcami DPH. Žalobca však nevedel preukázať ani tú skutočnosť, že si práce zabezpečil on sám a kto ich v skutočnosti vykonal.

Odvolací súd sa stotožnil s preskúmaným rozhodnutím krajského súdu v celom rozsahu a na jeho doplnenie považuje za potrebné uviesť len toľko, že žalobca nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval skutočné vykonanie prác, resp. zabezpečenie ich vykonania, spoločnosťou S., S. S., S.

Naopak, jeho tvrdenia boli spochybnené viacerými skutočnosťami, ktoré v priebehu daňového konania vyšli najavo (napr. fiktívna adresa sídla spol. S., S. a S., S., neexistujúca účtovná evidencia spol. S., S. a S., S., nepodanie daňových priznaní k DPH, neúplnosť faktúr, neexistujúca evidencia odpracovaných hodín jednotlivými pracovníkmi a pod.), ktoré sa mu nepodarilo žiadnymi dôkazmi vyvrátiť.

Samotný žalobca v závere odvolania poukazuje na to, že v priebehu daňového konania boli zistené skutočnosti, ktoré vykonanie týchto prác spochybnili, a preto bolo jeho povinnosťou tieto pochybnosti vyvrátiť predložením dôkazov, ktoré by jeho argumenty potvrdili. Takéto dôkazy však žalobca nepredložil.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov, tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli vo veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26.apríla 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská